

Arrest

nr. 50 866 van 8 november 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 1 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 mei 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. NEYT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 10 september 2009 het Rijk binnen en diende op 22 september 2009 een asielaanvraag in. Op 28 mei 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Pakistaanse nationaliteit te beschikken en afkomstig te zijn uit Dinga, Gujrat. Sinds 2007 zou u een actief lid zijn van de "PML-Q" (Pakistan Muslim League- Quaid-e-Azam). U zou geholpen hebben bij het werven van stemmen voor de verkiezingen. Deze activiteiten zouden u niet in dank zijn afgenomen door leden van de oppositiepartijen. Vooral de volgelingen van Chaudry Jafar, lid van de "PML-N" (Nawaz) zouden het u lastig hebben gemaakt. In april 2009 zou u door deze mensen op straat geslagen zijn. De politie zou u hierna niet hebben willen helpen. Op 1 mei 2009 zou u, toen u de moskee verliet, beschoten zijn. De politie zou u opnieuw niet geholpen hebben. Eind mei 2009

zouden deze mensen naar uw huis gekomen zijn op zoek naar u. Daar u afwezig was, zouden ze uw vader aangevallen hebben. Door deze omstandigheden zou u reeds geruime tijd niet meer thuis verblijven. Er zou besloten zijn dat het veiliger was voor u om Pakistan te verlaten. Samen met Qasim (OV n° 6.493.142), een dorpsgenoot die dezelfde problemen kende, zou u via Karachi en Quetta naar Iran gereisd zijn. Hierna zouden jullie samen via Turkije naar België gekomen zijn, waar u op 22 september 2009 uw asielaanvraag indiende. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: een brief van uw partij, een lidkaart en een krant.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Zo kan er geen geloof worden gehecht aan uw beweerde politieke profiel, wat nochtans de kern van uw asielrelaas uitmaakt. Uw kennis van de partij die u actief steunde was immers vaag en ongeloofwaardig. Zo verklaarde u foutief dat uw partij "PML-Q" al zou bestaan sinds de tijd van Quaid-e-Azam, de oprichter van Pakistan in 1947, Mohammed Ali Jinnah, die u overigens enkel onder de naam Ali Jinnah kende, (gehoorverslag CGVS p. 4, 5), zonder dat u hier een preciezere datum op kon kleven. De "PML-Q" ontstond als afsplitsing van de "PML-N" echter pas rond 2002, zoals blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd gevoegd. Ook uw bewering dat uw partij de nationale regering vormde tussen 2001 en 2007 klopt niet. De "PML-Q" waren immers de winnaars van de verkiezingen van 2002 (gehoorverslag CGVS p. 5). U verklaarde dat de regering van de "PML-Q" tot 2007 duurde, maar u kon zelfs niet bij benadering zeggen tot wanneer ze juist de macht had (gehoorverslag CGVS p. 5). Voorts verklaarde u dat uw taak voor de partij inhield dat u stemmen diende te ronselen voor de verkiezingen van 2008. Het is in dit licht dan ook bevreemdend dat u vooreerst de exacte datum van deze verkiezingen niet kende en ten tweede dat u niet juist wist waarvoor men dan kon gaan stemmen (gehoorverslag CGVS p. 6). U beweerde dat het om een verkiezing ging voor de MNA's (member of national assembly), maar ook de MPA's (member of provincial assembly) dienden toen verkozen te worden. Voorts beweerde u dat u onder de nationale kieskring nummer 240 en de provinciale kieskring nummer 1 viel (gehoorverslag CGVS p. 6). Uit objectieve informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier blijkt echter dat de nationale kieskring nummer 240 in Karachi ligt, en dus in een andere provincie dan die waar u woonde en diende te stemmen, terwijl de provinciale kieskring nummer 1 Rawalpindi is, en dus niet Gujrat. Daar u beweerde stemmen te ronselen voor uw partij tijdens deze verkiezingen en daar u zelf gestemd zou hebben, mag men toch minstens van u verwachten dat u zou weten tot welke kieskring u behoort. Wat betreft de kandidaten in deze kieskring verklaarde u in eerste instantie dat Zawar Shah de nationale kandidaat voor de "PPP" was, terwijl u even later dan weer beweerde dat deze man meedeed aan de provinciale verkiezingen, om te eindigen met de bewering dat hij toch de nationale kandidaat was (gehoorverslag CGVS p. 7, 10). U leek het dan ook niet goed te weten. Ook verklaarde u in eerste instantie dat de provinciale kandidaat voor de "PPP" Wajid Ahmed was, terwijl u later dan weer beweerde dat dit Wajid Mehmood was (gehoorverslag CGVS p. 7, 10). Dat u als politiek activist die stemmen diende te ronselen voor zijn eigen partij niet beter op de hoogte zou zijn van de meest recente verkiezingen is volledig ongeloofwaardig, gezien uw problemen ook begonnen na deze laatste verkiezingen waarin uw partij slecht presteerde. Gezien deze vaststellingen kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan uw beweerde politieke profiel. Dit breekt logischerwijze dan ook uw ingeroepen vrees voor vervolging af.

Dat deze vrees ongeloofwaardig is, blijkt ook uit andere elementen. Zo verklaarde u dat u reeds in 2006 een paspoort liet maken uit voorzorg daar u toen reeds politieke problemen kende (gehoorverslag CGVS p. 4). Hier staat echter tegenover dat u pas in 2007 lid werd van de "PML-Q", waarna uw problemen pas in april 2009 zouden begonnen zijn (gehoorverslag CGVS p. 5, 7). Uw verklaring dat u al sinds 2005 actief was voor de partij, is onvoldoende daar het weinig aannemelijk is dat een gewoon politiek sympathisant van de toen regerende partij zoveel problemen zou kennen dat hij nood zou hebben aan een paspoort (gehoorverslag CGVS p. 10). Ook beweerde u eerst dat uw vader op 22 april 2009 aangevallen werd en dat u in mei 2009 beschoten werd (gehoorverslag CGVS p. 8). Toen u gevraagd werd of uw vader aangevallen werd voordat u beschoten werd, wijzigde u uw verklaring plots: de aanval op uw vader vond pas plaats nadat u beschoten was. Voorts verklaarde u bij aanvang van uw gehoor sinds maart 2009 niet meer thuis te kunnen wonen (gehoorverslag CGVS p. 2). Toen u erop gewezen werd dat uw problemen pas een aanvang namen in april 2009, waardoor u in maart 2009 nog geen reden had om uw huis te verlaten, beweerde u dan weer dat u al veel langer werd bedreigd,

hoewel u eerder reeds duidelijk had verklaard dat uw problemen pas vanaf april 2009 een aanvang hadden genomen, u verduidelijkte zelfs dat u voor april 2009 geen problemen kende (gehoorverslag CGVS p. 7, 8). Deze uitdrukkelijke verklaring wijst er overigens ook op dat u in 2006 nog geen paspoort nodig had wegens uw politieke problemen, ondanks uw eerdere verklaringen hieromtrent. Uiteindelijk beweerde u zelfs dat u uw ouderlijk huis wegens uw problemen reeds in 2008 diende te verlaten, wat volledig tegenstrijdig is aan uw eerdere beweringen (gehoorverslag CGVS p. 8). Er kan dus geen enkel geloof worden gehecht aan uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Tenslotte dient nog te worden opgemerkt dat de door u beschreven vluchtroute ongeloofwaardig overkomt. U verklaarde over land via Iran en Turkije naar België gereisd te hebben. Uw beschrijving van wat bekend staat als een uiterst zware reis want volledig over land was echter dusdanig vaag en algemeen dat hier geen geloof aan gehecht kan worden. Zo kon u geen enkel van de dorpen of steden die u tijdens deze reis doorheen Iran en Turkije passeerde bij naam noemen, u wist niet waar u de grens overstak en u wist niet welke landen u nog doorkruiste tussen Turkije en België (gehoorverslag CGVS p. 4). Uw verklaring dat u steeds binnenskamers verbleef, neemt niet weg dat u onderweg tijdens deze lange route toch iets zou hebben moeten opvangen. Overigens dient vastgesteld dat zowel u als uw vriend Qasim beweerden steeds gedurende de volledige reis samen geweest te zijn, maar waar u beweerde Pakistan in juni 2009 verlaten te hebben, verklaarde Qasim dat jullie Pakistan in april 2009 verlaten hebben (gehoorverslag CGVS p. 2, 9; gehoorverslag CGVS Qasim p. 2). Voorts beweerde u een paspoort en identiteitskaart te hebben, maar u diende deze naar eigen zeggen aan uw agent af te geven (gehoorverslag CGVS p. 3). Toen u gevraagd werd waarom uw agent deze belangrijke identiteitsdocumenten zou afnemen, kon u geen verklaring geven. Tevens diende te worden vastgesteld dat u geen enkele moeite heeft gedaan om deze identiteitsdocumenten terug te krijgen (gehoorverslag CGVS p. 4). Deze stereotiepe uitleg doet dan ook een ernstig vermoeden rijzen dat u deze documenten om bepaalde redenen probeert achter te houden voor de Belgische autoriteiten, daar ze mogelijk bepaalde uitreisstempels kunnen bevatten. Dit doet dan ook afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie van uw asielaanvraag in een positieve zin zouden doen ombuigen. Daar uw partijbrief en uw lidkaart dienen om uw ongeloofwaardig politiek profiel te ondersteunen, kan er getwijfeld worden aan de authenticiteit van deze documenten. Ook de authenticiteit van de krant mag betwijfeld worden, daar ze uw ongeloofwaardig relaas dient te ondersteunen. Tot slot dient te worden vermeld dat ook voor uw vriend Qasim, die zich op gelijkaardige asielmotieven baseert, een weigeringsbeslissing werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker beroept zich in een enige middel op de "schending van art. 48/4 van de Vreemdelingenwet" en voegt toe dat "de verzoeker als vluchteling erkend wenst te worden" zodat hij tevens artikel 48/3 aanvoert van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006 (hierna: vreemdelingenwet).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, moet er zowel sprake zijn van een subjectieve als een objectieve vrees voor vervolging. De vrees voor vervolging van een kandidaat vluchteling kan als gegrond beschouwd worden wanneer hij aantoont dat zijn continue verblijf in zijn land van oorsprong onhoudbaar geworden is om redenen vervat in de definitie van de Vluchtelingenconventie (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, Geneva, 1992, 9).

3.2. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker toont niet aan waarom hij in de onmogelijkheid is zijn identiteit genoegzaam aan te tonen. Hij had zowel een identiteitskaart als een paspoort maar zou beide documenten aan de smokkelaar hebben afgegeven. Dit is ongeloofwaardig nu verzoeker zijn illegale reisweg via vracht- en bestelwagens van Pakistan, via Iran en Turkije naar België niet adstrueert. Voor zover verzoeker illegaal naar Europa reisde moet hij dit immers bevattelijk en ondubbelzinnig kunnen verwoorden en aannemelijk maken dat hij deze reis effectief heeft ervaren. Verzoeker kent echter geen landen op de weg van Turkije naar België, noch weet hij waar hij achtereenvolgens de grens overstak, noch kent hij steden en dorpen op zijn reisweg in Iran en Turkije (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). In zijn verzoekschrift houdt verzoeker vol *“dat hij in gesloten ruimtes en containers over de weg werd vervoerd en dat hij daarom ook geen zicht had op de reisweg”* wat geenszins zijn verregaande onwetendheid over een dergelijke zware en lange reis kan verschonen te meer nu verzoeker en zijn reisgezel Qasim tegenstrijdige verklaringen aflegden aangaande hun gemeenschappelijke vertrekdatum uit Pakistan en ze beiden volhouden de hele reis samen gebleven te zijn (zie gehoorverslag CGVS, p. 9 en CGVS-verhoor Qasim in het administratief dossier). Overigens ziet de Raad niet waarom verzoeker een zware illegale reis dient te ondernemen nu hij niet vervolgd wordt door zijn nationale overheden en veiliger en goedkoper met een gewone reispas kon vertrekken uit zijn land. Voorgaande vaststellingen hypothekeren verzoekers algehele geloofwaardigheid, de onmogelijkheid zich te legitimeren en geen paspoort te kunnen voorleggen. Verzoeker toont niet aan wanneer hij zijn land verliet en in Europa toekwam.

3.3. Verzoeker beweert Pakistan te zijn ontvlucht omwille van vervolging voor zijn politieke activiteiten voor de PML-Q. Ter staving van zijn relaas legt hij een lidmaatschapskaart voor, een partijbrief en een krantenartikel.

3.4. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten wat in casu niet het geval is.

3.5. Uit de CGVS-verhoren blijkt dat verzoeker telkens toevoegingen en wijzigingen aanbrengt om aan de verwachtingen en opmerkingen van het CGVS te beantwoorden en hierdoor tegenstrijdige of incoherente verklaringen aflegt. Vooreerst zijn verzoekers verklaringen over het tijdstip waarop hij politiek actief werd tegenstrijdig nu hij dit trachtte te verbinden aan zijn paspoort-aanvraag. Hij verklaarde immers in 2006 een paspoort te hebben aangevraagd omwille van zijn politieke problemen, terwijl hij anderzijds verklaarde pas sinds 2007 politiek actief lid te zijn en pas sinds april 2009 problemen te kennen. Verzoeker wijzigde hierop zijn verklaringen en beweerde dat hij al sinds 2005 de PLM-Q steunde (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Deze verklaring volstaat geenszins nu verzoeker niet aannemelijk maakt waarom een loutere jonge partijsympathisant in 2006 een vlucht naar het buitenland moet plannen en dit strijdig is met zijn verklaringen pas in april 2009 problemen te kennen en met het partijattest dat zijn politiek activisme vanaf 2007 bevestigt.

3.5.1. Verzoekers kennis van de PLM-Q kan evenmin overtuigen. Hij situeerde het ontstaan van de PLM-Q verkeerdelijk ten tijde van de oprichter van Pakistan, nochtans blijkt uit de objectieve informatie in het administratieve dossier dat PML-Q ontstond uit een afsplitsing van PML-N voor de verkiezingen in 2002. Verzoeker beweert *“Het is ook in dit licht, namelijk dat de partij zichzelf als voorzetter beschouwt van de “echte PML” en het dus de erfenis en geschiedenis van de PML meedraagt, iets wat het ook in haar naamgeving probeert duidelijk te maken, dat verzoeker beschouwt dat de geschiedenis van de partij verder teruggaat dan 2002. De verzoeker geeft dit volledig correct weer in het verhoor waar verzoeker antwoord (...) (gehoorverslag p. 5) (Stuk 2) Deze partij bestaat al, maar kwam opnieuw op*

sinds Musharraf". Uit de lezing van het gehoorverslag blijkt echter niet dat verzoeker in het geciteerde de PML bespreekt maar de PML-Q (zie CGVS-verhoor p.5 *"heeft het land onafhankelijk gemaakt, Jinnah ali. Hij stichtte de pml-q al? Ja"*). Aldus werd verzoeker bij het situeren van het ontstaan van de partij ten tijde van de stichting van Pakistan uitdrukkelijk gevraagd of zijn partij de PML-Q 'al' werd opgericht door de eerste president Mohammed Ali Jinnah waarop verzoeker bevestigend antwoordde.

3.6. Hoe dan ook gaat verzoeker, zoals verweerder terecht opmerkt, voorbij aan zijn gebrekkige recentere partijkennis zoals betreffende de datum waarop de PLM-Q aan de macht kwam en de verkiezingen van 2008. Verzoeker had minstens deze partijkennis moeten hebben waarmee hij rechtstreeks geconfronteerd werd. Verzoeker kende echter noch de exacte datum van de verkiezingen, noch de aard van de verkiezingen en hij legde foutieve verklaringen af over de kieskring waartoe hij zelf behoorde en de kandidaten uit zijn omgeving. Deze vaststellingen zijn des te frappanter nu verzoeker verklaarde zelf *"110-115"* stemmen te hebben geronseld door mensen *"te overtuigen op [de] partij te stemmen"* (CGVS-verhoor p. 6) en dus actief zou deelgenomen hebben aan de verkiezingen. Verzoeker betwist bovenstaande vaststellingen niet, noch weerlegt ze. Derhalve blijven ze staande. Verzoekers verklaringen zijn onvoldoende om een algemene belangstelling aan te tonen in de politiek van zijn land, laat staan een doorgedreven partij-activisme waarvoor hij dient te vluchten.

3.6.1. Partijkaarten kunnen slechts aantonen dat de personen vernoemd op deze kaarten deze beweging (financieel) steunen, doch vormen geen bewijs van actief lidmaatschap noch van nationaliteit of identiteit. Ze worden opgemaakt op basis van verklaarde gegevens en hebben slechts tot doel de band vast te stellen van een verklaarde identiteit met een organisatie. Daarnaast hebben partijgetuigenissen geen officieel karakter zodat hun bewijswaarde slechts relatief is. Krantenartikels die zoals van algemene bekendheid is tegen betaling gepubliceerd kunnen worden, kunnen zoals partijkaarten geenszins een ongeloofwaardig relaas herstellen.

3.7. Daargelaten de ongeloofwaardigheid van verzoekers politieke problemen wordt het verzonnen karakter van zijn verklaringen versterkt door zijn onvermogen om de incidenten ten gevolge van zijn politieke activiteiten eenduidig in de tijd te situeren. Verzoeker situeerde aanvankelijk de aanval op zijn vader vóór de schietpartij, om zijn verklaringen even later te wijzigen (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Voorts legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over het tijdstip waarop hij de ouderlijke woning verliet, met name in 2008 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (zie vragenlijst p.2) en in maart 2009 bij het begin van het verhoor door de commissaris-generaal. Na confrontatie met de tegenstrijdigheid verklaarde hij ten slotte al in 2008 zijn ouderlijk huis te hebben verlaten (zie gehoorverslag CGVS, p. 2 en 8). Verzoeker onderbouwt evenmin zijn verklaringen dat de politiediensten hem hulp weigerden, te meer gezien hij geen politiek profiel heeft. Bovenstaande vaststellingen worden door verzoeker niet betwist, noch weerlegd en blijven aldus overeind.

3.8. De Raad merkt op dat de loutere algemene bewering in het verzoekschrift *"Verzoeker laat opmerken dat, sinds het aftreden van Musharraf en het zware verlies dat door "zijn partij" (Musharraf hoewel de bezieler van het PML-Q werd nooit effectief lid omdat hij als president van Pakistan 'neutraal' was) werd geleden, mensen die geassocieerd worden met de PML-Q worden geviséerd. De de PML-N en de PPP hadden het na de verkiezingen van 2008 op Musharraf gemunt. Getuige daarvan is de impeachmentprocedure die door deze partijen is opgestart. Op lagere echelons werden ook partijleden van bet PML-Q geviséerd. Het klimaat is op alle politieke vlakken nog steeds zeer gespannen"* allerminst een vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin in hoofde van verzoeker bewijst, die in concreto moet worden aangetoond (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). De ongestaafde bewering uit het verzoekschrift dat *"nu nog steeds naar hem wordt geïnformeerd"*, kan dan ook bezwaarlijk een vervolging aantonen nu verzoeker geen politiek profiel aannemelijk maakt en hij niet aantoont waarom naar hem zou worden geïnformeerd.

3.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor de de subsidiaire beschermingsstatus.

4.1. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Hij beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde

elementen als voor de vluchtelingenstatus. Verzoeker maakt niet aannemelijk politiek actief te zijn in Pakistan en om die reden problemen te kennen. Verzoeker toont evenmin aan hiervoor vervolgd te worden. Verder verklaart verzoeker zelf niet in de negatieve aandacht te staan van zijn overheid. Noch uit verzoekers verklaringen, noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK